

VĚSTNÍK

Čs. lidového sdružení
a čs. katolických spolků
v Rakousku
Adresa: „Věstník“,
15, Pelzgasse 17, 1150 Wien

Ročník, XXXZ

Víděň, listopad 1987

číslo: 11

Jaroslav Středa: SVATÉ POLE A HŘBITOV ZA ZDÍ

Padá listí, je žluté a krásně strakaté. Opouští dlouhé prsty větví, které tu trčí ztrnulé a jako nevidomé hmatají po tom, co tady není, co už jen bylo. Stojí tu nade zdí, nad stlucenou zdí. Rdí se v ní nahé cihly, a tulí pevně k sobě, aby snad nepadla rezavá brána, nepadlo, co na nich visí. Je to staré, ale hezké. Mluví to, šeptá docela tičounce, jen asi tak, jako ty hroby s kříži a nápisy. Ten, kdo tu stojí, vypráví se všem, a když se zasní, moh' by se cítit jak v úle, tak všechno přímo bzučí svou bohatou řečí. Mnozí slyší a rozumí. Stojí tu každý u hrobu a nemlčí. I mladý čápartek se žehná neformálním křížkem a co toho ví, vypráví s pámbičkem, co na kříži trpí a slibují si lísku. Všichni věří, že babička spí a že se s ní opět shledají. Je všude květín, svíček,

křížků a i Otčenášů. Je to jak velké náměstí, když při zatmění se se světélky chodí a každý hledá po tichu a zas tak odchází. Jako ten celý život. Ten, kdo sem přijde, chvíli tu hledá, něco udělá a zase odejde a nic se nestalo, je za ním ticho. Žije jen v paměti těch, kdo ho znali a žije ve kříži, který s ním přišel, s ním stále byl a zůstal zastrčen v místě, tam, kde člověk skončil pout a západ, odkud přišel. Byl to jen okamžik, avšak součást věčnosti.

Jinak je za zdí. Říkají tomu Háji. Já ale nevím, v háji je jinak. I tam, když je největší klid, pocítím radost, lmož a křik všech Božích tvorů, je zkrátka život. Tady ta smrt byla opravdu zlá. Zkosila s tělem i duši. Aspoň se zdá. Po duši není tu slechu. Poznámky o ní tu nejsou žádné. Nápisy mlčí v urnovém háji.

Zemřely s sebou, nic nevyprávějí. Konstatují, že někdo žil a odešel. „I z p o m í n á m e“.

Ten, kdo řešil tenhle kout, neudělal to špatně, však duši také neměl. Všecko je zelené a vzadu řecký oheň. Park je kupodivu jako bludiště, a když jím procházím, mám úzkost a jakýsi nemilý pocit — jímá mě hrůza. Ze bych svůj celý život takto bloudil? V té chvíli zemřít by bylo strašné. Opuštěn od Boha, bez víry, bez lásky a bez naděje? Není tu stopy po těch třech bohatstvích. Kéž to Bůh nevidí, nebo aspoň nechce vidět. Kéž je milostiv těm tlejičím tvorům. Kéž by nesoudil tak příkře jak já! Já nevím všechno, vím jen to, co vidím. Kéž by to nebylo zrcadlem jejich žití. Snad přece jen nebyl jich život tak pustý.

— Modlím se za to.

„Kdo umře, než umře, neumře, až umře“ (Nápis nad branou jistého starého hřbitova).
Není to hlavolam; srovnej Březinovo: „Před smrtí umíráme, abychom po smrti mohli žít!“

OBĚTEM FAŠISMU BOJOVNÍKŮM ZA ČEST A SVOBODU 1938 — 1945

BALDRMANN JOSEF
BARTOŠ KAREL
BŮHN KAREL
BRTNA LEOPOLD
ČAMRA JOSEF
DIÁSEK EDGARD
DOBÍAS ANTONÍN
FATINA JOSEF
FATINOVÁ FRANTIŠKA
FRITSCH EDUARD
FRYBA ALOIS
FRYBA MIREK
HALBKRAM ERICH
HEINY JOSEF
HOSPODKA JAROSLAV
HOUBEK ALOIS
HOUDKOVÁ MARIE
HOUSKA JOSEF
HRACHOVEC JOSEF
HROUČKA MATEJ
HULY RUDOLF
CHLEBORAD ANTONÍN
CHMELA ANTONÍN

CHMELA FRANTIŠEK
JANDOTA VILÉM
JARATH LEOPOLD
KOLÁŘOVÁ MARIE
KOLMANN KAREL
KOPP LUDVÍK
KORÍNEK JOSEF
KOUDELKA OSVALD
KUČA KAREL
KUTHEIL TOMÁŠ
LENDL EDUARD
LOJKA BOHUSLAV
MAREČEK JINDŘICH
MATOUŠEK JOSEF
NAKOVITC FRANTIŠEK
NAVRÁTIL VILÉM
NĚMEC LEOPOLD
NEPOŽITEK BOHUMIL
NESVADBA ARNOŠT
NOVÁK JOSEF
PAVLIČEK EMIL
PETERKA KAREL

PLETICHA FRANTIŠEK
POSKOČIL JOSEF
PROCHÁSKA VILÉM
RAJNOHA KAREL
ROUČA FRANTIŠEK
SKUMANCOVÁ MARIE
SMUTNÝ FRANTIŠEK
SVOBODA FRANTIŠEK
ŠEJBL FRANTIŠEK
ŠIKUTA FRANTIŠEK
ŠIPANY FRANTIŠEK
ŠTĚPANÍK LUDĚK
ŠTERCL BEDŘICH
TESÁŘEK FRANTIŠEK
TOMÁSEK KAREL
TRKSÁK JAN
VALACH ALOIS
VAŠOUREK EDUARD
VESELY FRANTIŠEK
VOLF ADOLF
VOSTÁREK FRANTIŠEK
VRANKA FRANTIŠEK
ŽOUL VLADIMÍR

VĚRNÍ ZŮSTANEME.

Vzpomeňme si v tiché modlitbě,
na naše bratry a sestry české
menšiny ve Vídni, kteří položili
v tak mladém věku své životy,
za své národní, politické, a
náboženské přesvědčení. Světlo
věčné ať jim svítí, odpočívejte
v pokoji.

O Dušičkách na hřbitově

I* podzimních mlhách hřbitov se ztrácí.
proměněn v tichý, smuteční sad.
vzpomínka teskná v mysl se vrací
na ony z mrtvých, jež mívával rád.

Mlčící pomník, kol věnce květů.
nad tím se vrba naklání níž,
jako by slétl z nadhvězdňích světů
andělek z mramoru objímá kříž.

Jdu dále v myšlenkách, hovořím s mrtvémi.
podzimem chladným hřbitov se chvěí,
nebudu do roka snad mezi živými,
spát budu pod drnem — Bůh sám to ví.

A. Podlahová.

Pomníková deska na čestném hrobě ústře-
ního hřbitova ve Vídni, brána 2.

Já jsem Cesta, Pravda a Život

Celý svět - a každý z nás - hledí
vstříc tomuto prohlášení, a jak se
kdo k němu postaví, to tvoří histo-
rii jeho života. Tento postoj také
rozhoduje o našem věčném osudu.

Ten totiž, kdo učinil toto pro-
hlášení, bude také v den posledního
soudu rozhodovat o tom, kdo uslyší
jeho "Pojďte, požehnání Otce mého,"
nebo "Odejděte, zlořečení, do ohně
věčného".

Kristus je pro nás c e s t o u :

Kdo ho následuje, kdo přijímá jeho
učení - ne tedy, kdo si jen něco vybírá
z jeho učení - ten jde správnou cestou,
ví, kam jde, zná směr cesty a dojde jejího
cíle : věčného života a účasti na slávě Boha
všemohoucího.

Kristus je p r a v d o u :

Bez světla jeho učení jsme bezradní, co se týká
smyslu našeho života a celého světa, nevíme, co nás čeká po smrti, nedo-
vedeme rozeznat hranice dobra a zla.

Kristus je ž i v o t e m :

Pro mnohé lidi je náboženství jen jakýmsi doplňkem běžného života. Ti
vlastně nikdy nepochopili, co je náboženství, a nikdy je opravdově ne-
praktikují. Kristus a jeho učení má být "Alfa a Omega" našeho života, má
ovládat a řídit naše myšlení a jednání.

Křesťan je křtem znovuzrozen, jeho život má jinou náplň a jiný smysl.
Pokoj Kristova a jeho radostných účinků však dosáhne v hojné míře jen
ten, pro koho se Kristus opravdově a bezpodmínečně stane cestou, pravdou
a životem.

Jak jsme přispívali k německé kultuře

Mozart je z největších hudeb-
ních skladatelů německých.
Když kdysi propadl ve Vídni se
svou operou „Figarova svatba“,
jež rozkošně líčí život na pan-
ském sídle v době před Revolucí,
přijel skladatel na pozvání čes-
kých stavů do Prahy a byl mile
překvapen, že se u nás líbila
jeho hudba, o níž se také Josef
II. vyjádřil nechvalně. Z vděč-
nosti za to slíbil, že složí novou
operu pro Prahu, kde se cítil
jako doma. Dostal slovu a 29.
října 1787 se dával ve Stavov-
ském divadle Don Juan s ohrom-
ným úspěchem, jak pěkně vylíčil
Jirásek ve svém „Lékoví“. V
Německu potom Don Juan pro-
padl. Našemu národu jest ke cti,
že záhy poznal krásu Mozartovy
hudby, že ho dovedl oceniti lépe,
než jeho vlastní soukmenovci.
Když r. 1791 Mozart ve Vídni
zemřel, byl pohřben ve společ-
né šachtě chudých, takže nikdo
nezná přesně místa, kde uloženy
kosti největšího z hudebních
skladatelů.

Dorost

Sv. Karel Boromejský

Král Karel Veliký

Císař Karel IV.

Císař Karel V.

Kresba: B. Boček

Král Karel XII.

Dnešní číslo

dostane většina čtenářů v sobotu na svátek sv. Karla. Karlů je mezi nimi hodně. Patří jim přání, kytička a to ostatní. O kytičku je v listopadu bída a čekají na ni hroby našich zesnulých. O to ostatní, co mi maminka k svátku místo pugetu v balíku posílala, dělávalo se se mnou tolik dychtivých rukou, že brzy zmizela pečená husa, koláče i slováčky plněná láhev od Luhačovky, a nezůstalo celé než to blahopřání. Dnes se o ně s čtenáři rozdělím.

Přáli mi vždy sv. Karla Boromejského nejen jako přímluvce, ale i jako vzor. Doporučování, abych po jeho příkladu dosáhl kardinálského klobouku a byl sloupem církve, nebral jsem pro svou útlou postavu i mysl vážně, oni asi také ne. Ale jméno se mi líbilo. Zdálo se mi jaksi královské (mamince asi sousedky záviděly jejího Karlička, neboť se vyptávaly, co dělá její princ) a už jako chlapec jsem se pídil v knížkách, jací ti Karlové byli hrdinové. To bylo radosti, když jsem se dověděl, že samo slovo „král“ je odvozeno od jména Karel!

Byl to Karel Veliký, dobyvatel, vojevůdce, drsný bojovník, dobrý hospodář a vůbec znamenitý panovník (769-844). Když mu Sasové nechtěli být poddání, rozbil je na padrt a přestěhoval se všim všudy na druhý konec Německa, kde dosud jejich potomci bydlí. Jeho děd se jmenoval také Karel a jeho pěst dopadla jako hrom zase na Arabů, kteří se do Francie

tlačili ze Španěl. Říkali mu „Martell“ čili kladivo. Pak bychom nesměli zapomenout na našeho „Otce vlasti“, Karla IV., za jehož moudrého panování se naše vlast zaskvěla slávou nebyvalou, stala se skutečně srdcem Evropy a oplývala bohatstvím všeho druhu. Z požehnaného odkazu Karlova žilo mnoho pokolení našich předků a žijeme i my. — O dvě století bližší k nám vládl Karel V. říši, nad kterou slunce nezapadalo; spravoval moudře země španělské a celé rozsáhlé dědictví domu habsburského. — Na přelomu stol. 17. a 18. zazářil jako meteor na severním nebi hrdina a miláček švédského národa, Karel XII. Kdyby byl žil o dva tisíce let dříve, četli bychom dnes o něm mnoho hrdinných eposů a zkazek, protože nebyl o nic méně smělý, o nic méně statečný než slavný dobyvatel starověku, Alexander. To jsou ti největší, ale kolik byste našli ještě velkých jmenovců! Dějiny mluví o Karlu Lysém, Tlustém, Smělém, Dobrotivém, Moudrém, Bláznivém, Vítězném, Posledním, Chromém atd. Z těch všech byste si mohli vybrat — každý podle chuti svůj ideál. Avšak církev vybrala jediného a dala za vzor všem, protože od svátce se má čemu učit každý, at je povahy jakékoliv — sv. Karla Boromejského. Život sv. Karla Boromejského je přebohatý, takže zde si můžeme připomenout jen několik okamžiků. Studoval v prostředí velmi zkaženém, ale při výstřednostech svých šlechtických druhů si dovedl s příkladnou důsled-

ností zachovat srdce čisté, a když byl později zahrnut církevními hodnostmi a přízní papežského dvora, pochopil své duchovní povolání podle vzoru Dobrého pastýře. Jako arcibiskup milánský nehoroval jen o nápravu druhých, jeho sídelní palác se přísností a kázní podobal klášteru. Když r. 1570 nastal v Miláně hlad, rozdával chudým plným rukama, až nakonec přišlo na nábytek, který dal do zástavy a pak si vypůjčoval. A co teprve, když přišla na město hroznější rána, mor! Kardinál se nespasil útekem jako opatrný místodržitel, šlechtu a bohaté měšťane vyprázdnil zase svůj palác do posledního kusu nábytku a sám osobně obcházel morem nakažené, ošetřoval, započítával a mrtvé pohovával. Když se občané ze strachu zavírali do domů, lezl po žebříku do poschodí, aby se dostal k nemocným. Když mor dlouho neustával, uspořádal Karel kající průvod a sám šel v čele bos s provazem na krku a na ramenou s těžkým křížem. Kdysi přišel k večeru a hladem a únavou klešal, ale musil se spokojit vodou, chleba v paláci nebylo. Není divu, že jeho příklad strhoval jako lavina, že lid svého kardinála nazýval zachráncem a otcem vlasti a že církev ho po smrti vřadila do sboru svatých. To je Karel, který jediný je v našich očích vpravdě veliký, po něm od křtu sv. nosíme jméno a jeho památku tak prodlužujeme. Kéž nás jeho příklad povzbuzuje, jeho přímluva sílí, abychom byli všichni jeho hodnými jmenovci. Karel z Moravy

Teď je třeba, abychom se vzdělávali a dle vzdělaného rozumu jednali. To je závěť, kterou bych umíraje národu svému odkázal. Nechť nemyslí naši mladí lidé, když budou vlastenčiti, že to dostačí: vzdělávat se musí, sebe i celý národ.

František Palacký.

*

Hleďme si především práce — opravdové, vytrvalé práce duševní i průmyslové! Ta nám pomůže nejrychleji k dospělosti, k mužné síle, k moci a slávě. František Ladislav Rieger.

Peříčko.

Jestliže leželo na cestě husí peříčko, babička hned na ně ukázal, řkouc: „Shýbni se, Barunko!“ Barunka byla mnohdy líná a říkala: „Ale, babičko, cožpak je o jedno píčko?“ Zato ji babička hned kárala:

„Musíš si myslet, holka, sejde se jedno k druhému, bude jich více. A to si pamatuj přísloví: Dobrá hospodyňka má pro píčko přes plot skočit.“

Božena Němcová.

4 AČ MRTVI, MLUVÍ K NÁM STÁLE

Z povídky Jana Čepa: Rozárka Lukášová (z knihy „Zeměluč“).

Tajenství o obcovaní mrtvých je z nejasnějších věcí naší včry. Vzkřísuje úzkostné srdce i plní naději, posiluje i děsí, neboť spojuje zemí s nebem i peklem. K dušičkovému týdnu vázáných rozjímání o životě a smrti podáváme úryvek z Čepovy povídky Rozárka Lukášová; vyspělejší čtenáři budou podmaněni silou básnickova pohledu a pocítí, jak mluví k lidské duši skutečné umění.

Nemocná matka spočinula očima na každém zvlášť, a když uviděla Rozárku, vyhrklý jí slzy. Zdálo se, že by chtěla něco říci, ale hlas se už neorval. I usmála se naposledy na děvče a byl to úsměv tak tklivý, až to projelo srdcem. Rozárka, čtouc z toho úsměvu tajné příslibení, cítila, jak v ní začíná krváčet tajná rána, a sklonila se v hlubokém odevzdání.

Pak už se nemocná nepodívala na nikoho a její oči zůstaly obráceny ke stropu. Rozárka cítila, že matka teď vchází do končin lidské zkušenosti naprosto neznámých, kterými musí projít každý sám, a musila se přemáhat, aby nebylo slyšet, jak jí drkotají zuby. Srdce se jí sevřelo úzkostí, bezednou jako noc. Sepjala křečovitě ruce a modlila se z posledních sil své včry.

Oči matčiny se najednou proměnily v pouhé bělmo, rty sebou zaškubaly a nohy se zlehka natáhly pod pokrývkou. Rozárka zůstala klečet bez krve a bez myšlenky. Matka je mrtva. Věak co je to — mrtva? Bože můj, Bože můj, nenechávej mne v tomto hrozném mlčení! Duň pohřbu uplynuly v bolestném mlčení, jímž se co chvíli vyprýštil pramének slz, vyrývající palčivou stružku. Matka ležela v rakvi s nezvyčtyatelnou tváří, která jakoby chtěla schválně zatajit, co její oči viděly v posledním okamžiku: „Matičko, slyšíš mě? Kde jsi? Jsi tu? Kde jsi?“ „Jak je krásná,“ říkaly ženy po modlitbě u nebožky. Leč zuby mrtvé, prosvítající malou šterbinou rtů, zakusovaly se do této chvály s nezvyčtyatelnou ironií.

Čas po pohřbu míjel zprvu v němém úžase, že možno jist, leč chvilky otupění byly jen škraloupem přischlým na ránu, která se naráz hrozivě rozvírala při sebe menší neopatrnosti, a palčivá bolest pracovala s takovou přičinlivostí, až bylo cítit, jak se život vyraží z kořenů a poslední vlákna se trhají.

Ó bolesti, děsná sestro rozkoše, neboť stejně jako u ní není ani v tobě nasycení!

Ach, jak je těžké vzít puténku a jít k studni pro vodu! Jak váznou v ústech ta nejboječnější slova — běda! právě ta obvyčejná! — když všechno

Fr. Bilek: Žalář bolestný je tento život.

jde kamsi do prázdna, všechno se kácí na sebe jako podkosené květy!

A mluvit — ó Bože — jak je možno mluvit, když se zdá, že se ti s každým slovem vyhrne z úst proud krve!

Však nutno zatit zuby a odvrátit se, nelze prodlužovat tento stav. Ale právě to je nejstrašnější, že je nutno zřici se bolesti, která je našim jediným požitkem s bytostí, kterou jsme ztratili, to je druhé rozloučení, horší prvého...

Rozárka nebyla schopna tohoto odhodlání příliš mužského. Zahánána až na území, kde dýje smrt a mráz, vrhla se s vášnivou prudkostí na Boha. Nejprve se její slova, klekající hrůzou, otloukala bez ozvuku o čtyři mrtvé stěny, ale pak se ku podivu rozlehlo kolem ní ticho mnohem citlivější a kdosi jako by v něm mlčky naslouchal.

Jakou neslýchanou zkušeností se jí stala modlitba!

Hovořit s Tím, jehož není vidět — který je mimo dosah změn a ustavičného loučení tohoto světa! V kterém je všechno od věčnosti do věčnosti, a jsme-li s ním, máme všechno s sebou! Matičko moje, slyšíš mě, slyšíš? Naše odloučení je tedy klam?

Skrutá přítomnost věcí neviditelných hrála Rozárku nevěstným štěstím. Hrozně ráda vstávala za ranního ticha, přikrytého oroseným stínem, v něm je dotek tak neposkvrněný. A večer, když ustal vítr a listy na stromech, prožehl světlem zápasu, utkvělo v blaženém ztrnutí, po trávě se roztekla sladká mládež a zevšad se linulo něžné záření, jehož zdroj zůstával utajena, stoopaly Rozárce slzy do očí prudkým dojetím a hradla jí pukala neznámou věčností, plnou odevzdání. Ach, kolik to hlasů mluví zároveň! Jak je to všechno jiné, než si lidé myslí! Bože můj, jaká je asi pravá tvář světa? Jaká je asi moje pravá tvář? Co znamená všechny ty věci, jež jsou kolem nás, haluze stromů, podobné úpěčím papíru, modrá linie na obzoru a sladké vábení cest, vinoucích se bílou křivkou mezi obilím? — Ach, kdybychom uměli vidět, ale jsme slepi, slepi...

Příjemný náhled na životy matky Bilek zobrazuje duši ve stavu vnitřního vyčerpání, v něm chápá Artek časté tajemství a hluboký život. Taková citová a smyslová duše má pravě básnickou. K tomu mají dva vyjadřovací své těžké adalace zážitky. Jak, jak v naší duši rozkošivá starý podobně. Upozorujeme zejména na tuto překrásnou mluvu: „modlila se z posledních sil své včry“, „zůstala klečet bez krve a bez myšlenky“, „zuby mrtvé se zakusovaly do chvály s nezvyčtyatelnou ironií“, „bolest, děsná sestra rozkoše“, „neposkvrněný dotek ticha, přikrytého oroseným stínem“, „kde je pak tajemná věčnost“, „sladké vábení cest“ a j. (Za slovní vztah vztahujeme druhou polovinu prvého odstavce a celý 5. poslední odstavce.)

VE VZKRŠENÍ KRISTUS SPOJIL SVOU DUŠI OPĚT SE SVÝM TĚLEM! TĚLO SE PROMĚNILO V TĚLO OSLAVENÉ A TAK KRISTUS OPUSTIL ZAPĚČTENÝ HROB.

KRISTOVO SLAVNÉ VZKRŠENÍ JE ZÁRUKOU, ŽE I MY JEDNOU VSTANEME.

Smrt konce života? — Za nejděsivější skutečnost našeho života se považuje smrt. Každá jiná ztráta je dočasná a částečná, kdežto smrti se opouští všechno, co člověk měl, ji zdánlivě končí i člověk.

Přesto v člověku do konce přebývá živelná touha po bytí, životě a štěstí. Je to jen klam? — Není. Víra nám ukazuje lidský život v jiném světle. Člověk byl stvořen, ne aby zase zahynul, nýbrž aby trvale žil. Ve světle víry je tělesná smrt jen závěr jedné etapy naší existence, té poznamenané hříchem a jeho následky. Smrt je jen trest za hřích.

Naděje umírajících

Obrazy vzkříšení — Obrazem vzkříšení je příroda. Každý rok na jaře se znovu obnovuje. Housenky se proměňují v kukly, ale kukly se otevírají a z nich jako z rakví vyletí krásní motýli. Zrno se hodi do země, tam odumře, a přece z jeho podstaty vyroste nový klas a přinese mnohonásobnou úrodu.

Jaro je krásné, protože zimou ztuhlá příroda se probouzí jakoby z mrtvých. Všechno živé chce žít, ale jen u člověka je tato touha zcela uvědomělá. Zvířata nevědí, že zemřou; člověk to ví. U zvířete není smrt tragédií; u člověka, kdyby se jeho živelná touha po životě neměla uskutečnit, byla by tragédií.

Cesta — pravda — život

Cesta plná nebezpečí — Lidský život se podobá cestě. Jdeme k Bohu, od kterého očekáváme plně poznání a zcela šťastný život. To je náš veliký, krásný cíl. Kdybychom ho nedosáhli, promarnili bychom život a byli bychom věčně nešťastní. Člověk snadno ztratí orientaci a zabloudí. Může se i unavit, znechutit, nepokračovat nebo dokonce se obrátit zpět. Na takové cestě potřebujeme spolehlivého vůdce.

Křesťanství naše cesta — Bůh nám dal spolehlivého vůdce ve svém Synu Ježíši Kristu. Poslal ho na svět, aby nás shromáždil, postavil na správnou cestu, osvětlil nám ji a aby nás po ní vedl k cíli. Ježíš o sobě řekl: *«Já jsem cesta, pravda a život»* (J 14,6).

Smrt ve světle víry

Nejistota života — Voláme po jistotách v životě, ale přesto je stále plno nejistot. Strom roste, rozloží korunu na slunci, má svou dobu rozvoje, ale nakonec se vyčerpá a zahyne. Tak i člověk: narodí se, vyroste, něco vykoná, ale pak zestárne a klesne do hrobu. Tento proces lze jenom přiblížit, ale zrušit jej nikdo nemůže. To je jediná jistota v lidském životě. Všechno ostatní je nejisté.

Lidská smrt — Lidská smrt se podstatně liší od smrti jiných živých tvorů. Tělo máme z hmotných částí a po té stránce se naše bytost může rozpadnout a zemřít. Duše je duchová a nemá částí. Proto je svou přirozeností nesmrtelná. Může jen ztratit spojení se svým tělem a žít bez něho. Podle víry člověk po své duchovní stránce přebývá svou stránku hmotnou a proto nikdy celý neumírá.

Nedokonalost nynějšího světa — Lidé nyní dělají divy s hmotou, pronikají do její podstaty, odhalují její zákonitosti, mohou ji měnit, ale její základní nedokonalost zůstat nemohou. Totéž platí o našem hmotném těle, ba o celém člověku. Stačí projít několik oddělení nemocnice a můžeme si udělat představu o mezích tohoto života. Jak ubohý je člověk, jak křehké má tělo a jak snadno se porouchá! A přece v nitru každého člověka je uložena touha dospět k takové dokonalosti, aby byl náš život v stálém květu a aby nebyl ničím ohrožen. Od tohoto světa nemůžeme čekat splnění této touhy. Lepší a dokonalejší svět nám sbíhaje Bůh.

Rodina a dítě — Člověk přichází na svět zcela bezbranný, ve všem závislý na rodičích. Dlouho bude trvat, než se postaví na nohy, než začne mluvit, a ještě mnohem déle, než bude schopen žít zcela samostatně. Teprve asi ve dvaceti letech bude schopen založit vlastní rodinu. To už bude mít čtvrtinu života a snad více za sebou.

Člověk potřebuje k zdárnému rozvoji vyrůstat ve zdravé rodině, kde mu nesmí chybět láska rodičů a sourozenců. V rodině se mu dostává všeho, co potřebuje pro tělo i pro duši. — Výchova dítěte je náročná záležitost a rodiče mohou správně vychovávat, jen když jsou svorní a navzájem se doplňují. Rozbitá rodina je pro dítě velkým neštěstím, někdy hrozbou života. Dítě se v takovém případě podobá ptáčku, který vypadlo z hnízda. Manželský rozvrat je horší neštěstí, než když lidem shodí střecha nad hlavou. Ta se dá znovu postavit, rodinné štěstí ne. Rána bude vždy bolet.

Boží přikázání — Bůh bere soudržnost lidské rodiny do ochrany svým devátým přikázáním: *«Nebudeš dychtit po ženě svého bližního!»* (Dt 5,21). V něm se zakazuje mužům, aby toužili po cizích manželkách, a ženám, aby toužily po cizích manželích. Lidé svobodní nebo ovdovělí si smí hledat životního partnera jen mezi svobodnými nebo ovdovělými. Ženatí a vdané jsou povinni zachovávat si vzájemnou slíbenou lásku, také úctu a věrnost až do smrti. Tak to žádá dobro jejich i dobro jejich dětí.

Ježíš Kristus chce, aby si byli manželé věrni i v myšlenkách a aby si nedovolovali hříšné tužby. Řekl: *«Každý, kdo hledí na ženu chvilu, již s ní zhlédl ve svém srdci»* (Mt 5,28).

Pro život z víry — Život není zábava ani dobrodružství. Život je velmi náročný úkol. Každý se na něj má připravit už v mládí. Kdo mládí prožije bezcharakterně a snadno ruší dané slovo, nebude nikdy dobrým manželem. Sobecké pohyby se pro manželství nehodí. Pravá láska se dává a nehledá sebe.

Kdo snadno soudí skutky bližního, říkáme, že posuzuje. Činí-li tak bezdůvodně, říkáme, že opovržlivě posuzuje. — Kdo bezdůvodně a bez potřeby hovoří s jinými o skutcích chybách bližního, říkáme, že nactiutráhá. — Kdo šíří o klubech nepravdy, pomlouvá. — Kdo bez potřeby a se zlým úmyslem sděluje druhému, co kdo o něm nepříznivě řekl, donáší.

Hříchy proti cíli bližního bývají někdy spojeny se lží a jsou obvyklejší nežli, než lež sama. To proto, že zabíjejí lásku a ničí přátelství.

Stojan a děti

Bylo to, když Stojan byl jmenován probátem v Kroměříži. Jak to bývá zvykem, a zejména jak se to u novopřevzatého probáta rozumělo samo sebou, připravoval se na probátství v Kroměříži slavná instalace hostina, k níž pozvaly „špiče“, známí i přátelé. U Stojanů bylo vždy mnoho povolaných i vyvolaných. Tož se peklo, vařilo a smažilo, aby všeho byla zášoba. Zejména „jetnyho“. Pec už týden předem byla rozpalena. A v sobotu před instalací spížírná a komory na probátství byly plny vonného, křehkého pečiva. Netěš dra Stojana, které jsme říkali „matička“, spokojeně hleděla na zášoby... To bylo v sobotu v poledne. Večer, aniž by kdo z domácích tušil, přihnul se ku probátství houf dětí, vedených drem Stojanem. Vlastně ne houf, ale celé nekonečné stádo. A dr. Stojan šel pátrat po zášobách. Našel je. A vzal okýny a řešeta, vymáhal a podíval. A děti braly, jedly, jásaly. A houfy dalších se valily. To bylo večer. A ráno — „matičku“ by byla ranila mrtvice. V komorách a spížírnách bylo pusto a prázdno a nicota se vznášela nad řešety. Celotýdenní práce a námaha v base. Nežlato ani těstového „žebračka“. Pro hosty nic „jetnyho“ v domě. Ale dr. Stojan byl spokojen a kroměřížské děti trž!

volíme ve Vídni své zástupce do obecní rady/zemského sněmu/
a okresních zastupitelstev.

Všeobecné volebné právo muselo být našimi předky dlouhým
a houževnatým procesem vybojováno. Nevzdávejme se tohoto práva,
které v mnohých státech s totalitními režimy trvá už na papíře
a je jen výsměchem svobodě a demokracii. Právo volit v demokra-
tickém Rakousku ve svobodné a tajné volbě stranu svého politi-
ckého přesvědčení není jen právem, musí být povinností každého
uvědomělého občana. Mý lidovci volíme Rakouskou stranu lidovou

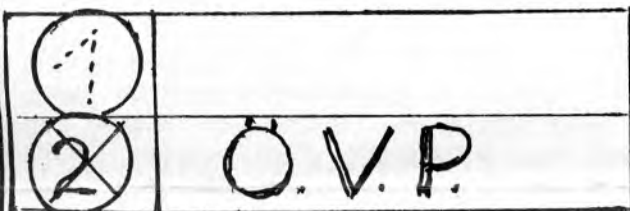
ÖSTERR. VOLKSPARTEI

v přesvědčení, že jedině ona nám zabezpečuje skutečnou demo-
kracii a spravedlnost pro všechny občany bez rozdílu věku,
pohlaví a sociálního postavení, volíme stranu, jejímž čelným
kandidátem je Dr.

Erhard Busek

lidovec jasných a nekompromisních politických představ křesťanského
světového názoru, muž činu, ne prázdných politických frází.

Proto volíme:

**Celomenšínový
representační
ples
se koná v sobotu
30. ledna 1988
v Hübnerově
Kursalonu**

Všem našim mi-
lým jubilantům
přejeme ze
srdce vše nej-
lepší a mnoho
Božího požehnání!

OPERA DIDACTICA OMNIA

Život a dílo Jana Amose Komenského
tvoří část vystavy knih a gramofonových
desek v české škole na Sebastianpl.3.
Opera didactica omnia byla vydána před
330 lety v Amsterdamu v roce 1657.
Toto význačné dílo světového pedagoga
narozněného v Nivnici v r.1592, tak
i ostatní spisy Amose Komenského jsou
tisknuty v cizině, kde žil v exilu !
Od 17 do 21 listopadu máme příležitost
vidět poklady české literatury; faksimilie:
Velislai Biblia Picta, Velislavova bible
je nejobsáhlejší středověká obrázková kniha
ve střední Evropě, kniha má 747 ilustrací.
Codex Vyšehradensis, z roku 1085, je zřejmě
jedinou památkou spjatou s aktem koru-
novace prvního českého krále. Královské
hodnosti se dostalo knížeti Vratislavovi
z rukou císaře Jindřicha IV., za zásluhy
v boji s papežskou stranou.
Oproti tomu Palackého Dějiny národu českého
jsou jako z tiskárny, jako i Masarykův
slovník naučný z roku 1936.
Na výstavě uvidíme nové vydání encyklo-
pedického slovníku, tak i Babičku od
rozené Vídeňanky Boženy Němcové v českém
i německém vydání.
Část výstavy patří dětem, která jistě
navodí inspiraci pro předvánoční nákupy.
Na své si přijdou i milovníci hudby
vážného nebo lidového tonu, tak i
mluveného slova.

Výstava knih, gramofonových desek
a kazet od 17 do 20. 11. od 13 do 18 hodin
21. 11. od 9 do 18 hod. v české škole
Sebastianpl.3, 1030 Wien.

POZORUHODNÉ

HNUtie ŽIDOVSKÉJ MLÁDEŽE

Ako keby sme vstúpili do doby predpovedanej apoštolom Pavlom o obrátení « zvyškov Izraela » ku koncu časov.

V Kalifornii v meste San Francisco je stredisko organizácie hnutia « Židia za Ježiša » s odbočkami vo všetkých veľkých mestách Spojených štátov amerických. Hnutie sa rapídne šíri najmä medzi mladými židovskými študentmi na univerzitách. Po označení v tlači (*Y'shua Campaign*) do ústredia dochádzalo denne až do 1400 objednávok knihy od Stan Telchina « Betrayed » (Zradený).

Odborní pozorovatelia tohto hnutia vyjadrujú názor, že sám Boh spôsobuje toto dielo medzi synmi biblického národa, ktorí vo vzrastajúcom počte kladne reagujú na výzvu evanjelia. Ježiš Mesiáš a Vykupiteľ ľudstva je pre nich čoraz prítlačivejším a jeho krvavá obeta za spásu sveta je s poslaním lásky k blížnemu vždy pochopiteľnejšia a zrozumiteľnejšia. V ňom konečne nachádzajú plné uspokojenie viery v Boha svojich praotcov a prorokov. Stávajú sa jeden druhému apoštolmi tejto novej a radostnej vlny nadšenia a nositeľmi svetla Nového zákona.

S prísnou logikou si kladú nekompromisne základné otázky:

1. Verím skutočne v existenciu Božiu?

2. Verím, že židovská Biblia je Bohom inšpirované Slovo?

3. Prorokuje Biblia príchod Mesiáša?

4. Je tým Mesiášom Ježiš?

5. Ak áno, čo pre mňa znamená?

Tieto otázky sú už len záverom dlhého, často viacročného bádania a hľadania, rozjímania a uvažovania nad znepokojujúcou otázkou, prečo Boh-Jahve odmieta už 2000 rokov vyvolenému národu Bibliou toľko očakávaného a sľubovaného Mesiáša?!

Táto t'archa stáročí tlačí duše hľadajúcich pravdu a zatvrdzuje ich voči rodičom i voči synagóge, ktorí nevedia dať uspokojivú odpoveď na tieto otázky.

« Prečo Jahve mlčí?! »

« Prečo máme v tradícii odmietať Ježiša Nazaretského, na ktorom sa vyplnilo všetkých 456 starozákonných proroctiev o príchode Mesiáša-Spasiteľa, včítane proroctva o zničení Jeruzalema?! »

« Ak je Starý zákon priamo nabitý túžbou, vierou i nádejou na skorý príchod Mesiáša, prečo teda Jahve mlčí od dňa ukrižovania Krista?! »

« Prečo máme odmietať Nový zákon, ktorý je dokazateľne jediným uspokojujúcim vrcholením mesiášskej idey Starého zákona? »

Je pochopiteľné, že pre mnohú, židovskú mládež modernej doby, nevyrastajúcej už v židovských getách, ale v širokom prostredí sveta kresťanských kritérií, je oveľa vznešenejšie a povznášajúcejšie vedomie, že z ich národa vyšiel Mesiáš-Spasiteľ celého sveta, ako všetko to negatívne, čo im od detstva slovom i písmom vtiekalo do hlavy.

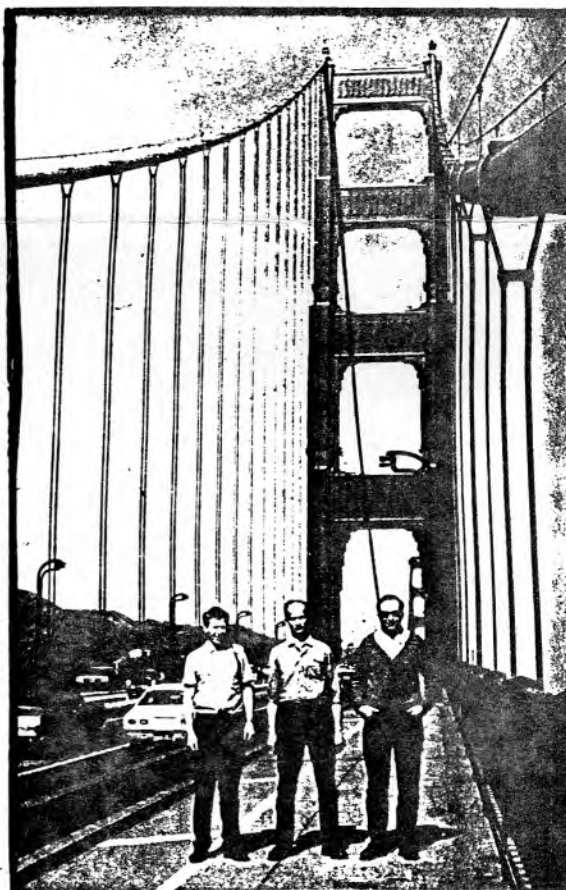
Sarý i Nový zákon sa im teraz javí ako logická os ľudských dejín riadená Prozreteľnosťou a Kristova obeta ako nevyčerpatelný prameň duchovného preporodenia celého ľudstva.

Ako úboho vyzerajú v tomto kontexte tzv. « teológovia » typu Hans Küng a spoločníci, ktorí si pokladajú za česť pochybovať o božstve Kristovom a všeludskom poslaní Cirkvi Kristovej. Práve v tejto dobe vystupujú v obrane svojho Mesiáša vyznavači z radov « vyvoleného národa » a nie je možné túto vlnu zastaviť, ako

nemožno zastaviť príliv a odliv mora, východ slnka, alebo rozkvet prírody na jar. Už Victor Hugo bol povedal, že nijaká armáda nedokáže odporovať sile, ktorej prišiel čas. Tak prichádza čas židovských kresťanov, ktorých nijaká zloba a intrígy nezastavia, ani skupiny « deprogramistov » (židovské skupiny zamerané k činnosti k znovuprinavrátenia tzv. « zvedených » opäť k judaizmu).

Podrobnejšie môžu informovať o tejto téme po anglicky napísané knihy: Stan Telchin: BETRAYED, Ken Levitt: KIDNAPPED FOR MY FAITH, Victor Buksbazen: GOSPEL IN THE FEASTS OF ISRAEL, ktoré možno objednať na adrese: JEWS FOR JESUS, 60 Haight Street, San Francisco, CA 94102-5895, USA.

SLOVENSKÉ HLASY Z RIMA,
Casella postale 6175, I-00100 Roma

Naši dlouholetí odběratelé
našeho " Věstníku "
bratři Skovajsovy, a br.
Dominik, ze San. Franciska,
na zlatém mostě "San Franci-
sku."

5. října jsme doprovodili naši dlouholetou členku IV.odb. JSM v XX. okr. Byla i členkou Orla. Její rodiče Jnocenc a Františka Putná, Bvli zakládající členi tohoto odboru. Vspomeňme si častěji na ní v modlitbě.

" Jednota O R L A Vídeň XV."

Mikulášská nadílka pro děti ORLA, koná se v sobotu

5. prosince 1987
V klubovně Orla
XV. Pelzgasse 17
Začátek v 16.hod.

MAŠKARNÍ PLES
ORLA XV. se
koná v sobotu
13. února 1988
v Pelzgasse 17.

DĚTSKÉ ODPOLEDNE
"V POHÁDKOVÉ ŘÍŠI"
se koná tamtéž v ne-
děli 14. února 1988

V SOBOTU 14.listopadu 1987 ve 20 HODIN

přednáška s diapositivy,

NOVÝ YORK - CHILE

v naší klubovně
1030 Vídeň, Rennweg 63a

sestavil a přednese
br.VAREČKA ml.

V SOBOTU 5.prosince 1987 ve 20 HODIN

MIKULÁŠSKÝ VEČÍREK

v naší klubovně
1030 Vídeň, Rennweg 63a

NEZAPOMEŇTE NA DÁRKY !!!!

V SOBOTU 19.prosince 1987 ve 20 HODIN

VÁNOČNÍ ÚVAHA

v naší klubovně
1030 Vídeň, Rennweg 63a

Výbor
VII. odbor JSM

PRAVIDELNÉ ČESKÉ BOHOSLUŽBY SE KONAJÍ V KOSTELE PANNY MARIE NA NÁBŘEŽÍ (MARIA AM GESTADE) V PRVNÍM OKRESE, SALVATORGASSE, KAŽDOU NEDĚLI A VE SVÁTEK VŽDY OD 8 HODIN DESETI MINUT A OD 11 HODIN.

P. JOSEF NOVOTNÝ

ČESKOSLOVENSKÉ LIDOVÉ SDRUŽENÍ V RAKOUSKU

Sekretariát: 1150 Vídeň,
Pelzgasse číslo 17

**ÚŘEDNÍ HODINY V SEKRETARIÁ-
TĚ** a půjčování knih každý první čtvrtek
v měsíci, vždy od 19 do 20 hodin.

JEDNOTA SV. METODĚJE

Ústředí: Vídeň III. Rennweg číslo 63

KAŽDOU NEDĚLI se koná v českém kostele na Rennwegu číslo 63 v 7 hodin a v 10 hodin mše svatá s proslovem.

MŠE SVATÉ NA OKRESÍCH:

I. A II. ODBOR JSM VÍDEŇ XV.: Každou neděli a každý svátek v 7.45 hod. mše svatá v klášterní kapli ve Fünfhausgasse, Vídeň XV.

X. ODBOR JSM VÍDEŇ IX.: Každou druhou a čtvrtou neděli v měsíci v 9 hodin mše svatá u sv. Kanisia, Vídeň IX.

UPOZORNĚNÍ: Každou třetí neděli v měsíci v 10 hodin mládežnická mše svatá s rytmickými písněmi v českém kostele Vídeň III., Rennweg číslo 63.

MARIA AM GESTADE. Bohoslužby každou neděli a zasvěcený svátek v 8.10 s promluvou a v 11 hodin dopoledne u Otců redemptoristů 1010 Vídeň, Na Nábřeží.

KATOLICKÝ KLUB P. Josefa Novotného, 1. okres, Seitzergasse 5., IV. patro: otevřeno středa a pátek od 17 do 21.30 hodin, v neděli od 9 do 11 hodin. Každý první pátek v měsíci mše svatá v kapli sv. Stanislava od 19 hodin, 1. okres, Kurrentgasse 2.

OREL VÍDEŇ

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ II. Cvičení každý čtvrtek od 19 do 21 hodin, Vídeň II. Blumauergasse číslo 21. – Úřední hodiny tamtéž po dobu cvičení.

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ X. Puchsb Baumgasse číslo 39a/4. Ježkova knihovna (tamtéž) půjčuje každou první středu v měsíci od 18 do 19 hodin. Těž dle telefonické dohody, číslo telefonu 62 68 204.

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ XV. Cvičíme každé úterý od 18 do 21 hodin v Zinkgasse číslo 12.

IV. odbor JSM Vídeň XX. přejé

vldp. P. VOJTĚCHOVI

k jeho 55-letému kněžskému jubileu mnoho božího požehnání a ještě mnoho zdraví do dalších let. Pán Bůh zaplať za Vaši pastorační činnost jak ve IV. odboru tak i v ostatních vídeňských okresích. –
Mnogaja ljeta!

Herausgeber, Verleger (Medieninhaber), Redaktion: Tschechoslowakische Volksvereinigung in Österreich. Verlags- und Herstellungsort: Wien. – Gemeinsame Adresse: 1150 Wien, Pelzgasse 17. Verlagspostamt 1150 Wien. Mitteilungsblatt der Tschechoslowakischen Volksvereinigung. ----- PSK-Konto Nr. 7509.267.